

רעיא מהימנא חלק ג' פרשת צו דף כ"ח עמוד ב'

עברה מכבה מצוה

"אִשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזֹבֵחַ לֹא תִכְבֶּה", זו התורה שנאמר עליה: "הֲלוֹא כֹה דִבַּרְי כָּאִשׁ נָאִם ה'" (ירמיהו כג, כט), "לֹא תִכְבֶּה" ודאי, דעבירה אין מכבה תורה, אבל עבירה מכבה מצוה, ומי שעשה עבירה שמכבה מצוה שהיא נר, כך הוא מכבה נר שלו, שנאמר בה: "נֵר ה' גִּשְׁמַת אָדָם" (משלי כ, כז) מגופו, וזה הוא הכבוי, שנשאר הגוף בחשכות.

במקום השכינה באה הסטרא אחרא לשרות

וכן הוא מי שמסלק השכינה ממקומה, גורם כבוי וחשכות למקום ההוא, עבירה היא חשכות, ועל זה כתוב "וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֻרָתָהּ" (משלי ל, כג).

בבעלי התורה אין כביה למצוותם

והסתלקות מצוה היא אצל עמי הארץ, שבהם עבירה מכבה מצוה, לקיים בהם "וְרִשְׁעִים בְּחֹשֶׁךְ יִדְמוּ" (שמואל א' ב, ט), אבל אצל בעלי תורה, אין כביה עולמית בהם, שמאירים להמצוה בכמה סודות התורה, שאור נקרא רז.

מצותם הוא תורתם

ומצוה של תורה שמקיימים אותה רבנו, תורה היא אצלם [כט], לילה ויומם לא תכבה בהם, לפי שמקיימים בה "וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה" (יהושע א, ח).

הבל פיהם של תלמידי חכמים הוא כמו עשן המערכה

וההבל העולה מפיהם בדברי תורה, הוא עשן המערכה, שמסדרים לה ומעריכים לה אצל בעלה [ל], ככתוב: "בְּהִעָלְתְּךָ אֶת הַנֵּר" (במדבר ח, ב) שנאמר בהם: "לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" [לא].

זוהר חלק ג' פרשת צו דף ל"א עמוד א'

הרשעים גורמים פירוד

"זֶה קִרְבֵּן אֶהְרֹן וּבְנָיו אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ", אמר רבי שמעון, בוא וראה, רשעי עולם גורמים להקדוש ברוך הוא, שיסתלק מן כנסת ישראל, זהו שכתוב: "אִישׁ תִּהְפְּכֹת יִשְׁלַח מִדֹּוֹן וְנִרְגָן מִפְּרִיד אֱלוֹף" (משלי טז, כח), מי הוא אלוף, זה הקדוש ברוך הוא, שהוא אלופו של עולם,

זיו הזוהר... כט. כי הם לומדים ההלכות של המצוה, וגם הסודות שלה. ל. פירוש, שמכונים ליחדא קודשא תמיד הוא, להעלות השכינה להיחוד הראוי לה, לא. ענין העלאת הנרות והנר

וכמו שכתוב: **"אֱלוֹהֵי נְעָרֵי אֲתָה"** (ירמיהו ג, ד), ואותן רשעי עולם מפרידים לזא"ת מן ז"ה^[לב], שהוא שלום הבית, והם זיווג אחד.

אהרן ובניו מיחדים קודשא בריך הוא ושכינתיה

בא אהרן הקדוש ובניו, על ידם מתקרבים שניהם, ונזדווג ז"ה בזא"ת, זה שכתוב: **"בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, **"זֶה קָרְבַּן אֶהְרֹן וּבְנָיו"**, הם מזוגים למלך הקדוש העליון בהשכינה, ועל ידיהם מתברכים עליונים ותחתונים, וברכות נמצאות בכל העולמות, והכל נתאחד בלי פירוד.

ואם תשאל מפני מה לא כתוב, זאת קרבן, לקרב את זא"ת למקומה, לא כן, שהרי הכהן מלמעלה הוא מתחיל להביא הזיווג לה למדת המלכות, עד שמגיע אל ז"ה, שיזדווג בזא"ת, ולקרובם ביחד, ולפיכך הכהן משלים הקרבן, בזה שגורם קירוב הזיווג, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

זוהר חלק ג' פרשת צו דף ל"ד עמוד א'

אהרן משך את השמן מאבא אל מלכות

"זאת משחת אהרן ומשחת בניו", אמר רבי יוסי, זא"ת ודאי, משיחתו של אהרן, שהרי אהרן נמשח, והביא מן שמן משחת העליון ממעל, והמשיכו למטה, ועל ידי אהרן נמשחה המשחת קדש להתברך בשפע^[לג], ועל כן כתוב: **"זאת משחת אהרן ומשחת בניו"** בודאי.

זיו הזוהר
 בכח התורה והמצוה, שכתוב: **"כי נר מצוה ותורה** עלמא דכורא, ו"זאת" רמז על עלמא דנוקבא. **אור"**. לב. פירוש, שגורמים פירוד ומניעת היחוד לג. ממשיחתא קדישא, זו מדת המלכות והשכינה של קודשא ברוך הוא ושכינתיה. "זה" רמז על הקדושה.